

СТРАНСТВАНЕ
Стихосбирка

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Poetry-Peregrinations

Лунни лъчи

На пясъчните плажове под лунните лъчи,
обгърнати от вятъра, се смеем аз и ти.
Преплитаме краката си във топлите вълни
и люшкайки се в страстите, не спиме до зори.

Под лунните лъчи броиме ний звезди.
Под лунните лъчи не спиме до зори.

Ласка и докосване в очите ни искри,
студено ни е, боси сме, отвътре пък гори.
Тъй трепетно и бледо животът си върви,
не знам кога дочакахме първите петли.

Под лунните лъчи броиме ний звезди.
Под лунните лъчи не спиме до зори.

Самотният гларус над мене кръжи,
самотната чайка към него лети.
Щастлива, отпусната до мене лежи
моята обич със пясък в коси.

Как двама на плажа, под лунни лъчи,
прекарахме лятото на нашите младини.

Под лунните лъчи броиме ний звезди.
Под лунните лъчи не спиме до зори.

Март 2009 г.

Преходности

На падащия сняг
под топлите поли
разплакахме гората
със песни и игри.
Разровихме листата
със буйните треви
и плиснахме земята
със пролетни мечти.

Това бе лятото, в което
прозряхме красотата
на блесналата шир.

Септември 2010 г.

Топола

Седнали под клоните,
опънали снага,
хвърляме си погледи –
обичаме света.

Топло и уютно е,
пълно с чудеса,
и мравките, пчеличките,
зелените листа.

Слънчево бе лятото,
започна с пролетта,
една поляна някъде
с усмивка спря нощта.

Там, ласкаво
във времето
към сини небеса,
една топола есенно
зачена пролетта.

Септември 2009 г.

Градска тревога

Есенни мъгли забулиха града,
слънцето наднича зад облачна стена.
Птиците, притихнали, сконфузено мълчат,
а котките и мишките от влагата странят.

Какво ли ще ни каже тази лепкава мъгла,
какво ще сподели с намръщения град?
Дали за мокри сенки ще шепне тя безспир,
или пък куп зли мисли ще нареди подир?

Не вярвам аз в злостта на лепкавата шир,
не мисля, че безверие ще донесе, а мир.
Тя идва от гората, от полегатите поли
на Стара планината, де помни светли дни.

Септември 2010 г.

Снежна тъга

Тъжният поглед в сърцето тежи.
Усмивка угаснала в мрака блести.
Червените бузи очакват сълзи.
Сезонът отлита, снегът се топи.

Кристална милувка предсмъртно трепти.
Вибрирайки, тайнствено в мене струи.
Там, в планината от топли лъчи,
зимата свършва, снегът се топи.

Беше тъй хубаво с преспи, мъгли,
сняг на парцали, но също и три
седмици слънце и бляскави дни.

Снежното бяло в душата ми сви
топло гнездо от прохладни мечти.

Март 2009 г.

Там, където

Есенни листа, подухвани от вятъра,
неволно или знайно, свидетел съм на театъра.
Гледам го насилено, подпрял съм се на лакътя,
животът ми е песен, а нотите – приятеля.

Разбира се, че тичам, отивам към върха,
където ме очакват юмруци във гърба.

Полегналите спомени ми махат със ръка,
отлитат небесата ми и залезите, и нощта.
Отминалите мигове натрупват планина,
аз вграждам се във пясъка и лягам да заспя.

Разбира се, че тичам – тъй паднах от върха.
На дъното ме чака поредната кавга.

И после пак нагоре, нагоре към върха.
Есенни листа, умирам като вас.

Ноември 2006 г.

Тяга

Сънливото минало пуска конци,
плахо изстинало, в стола седи.
Отминали тайнствени нощи и дни
теглят заблудено днешни мечти.

Неясно бе лятото – без спомен и зов,
безмълвно бе платото – пълно с любов.
Отминали свежести, забавни злини,
който поиска, ще може почти.

Ах, тези спомени как теглят, уви,
днешното лутане към бездни с бодли.

Август 2009 г.

Съвършенство 2

Клекнал, грохнал, изморен,
аз съм вече съвършен.
Лапнал, мляснал, притаен,
в ъгъла стои кретен.

Аз обичам, но протичам,
в ложето безпомощен извличам
последни капки мъртва плът,
споменът и блатото зоват.

Някак тъй, обикновен,
аз съм вече съвършен.
Някак тъй, непроменен,
кихнах, викнах, озовах се в плен.

Споменът ми малък, вечен
спи в главата преоблечен.

Юли 2009 г.

Потни мигове

Завладели главите си погледи
самотно скитат по плажа.
Подпухнали бръчки и доводи
с песен заляха паважа.

Една гладна чайка изгубена
поднесе в безочливи дни
несметно богатство, затрупано
с мръсни, потайни съдби.

Нарамили грапави спомени
от пладне стоят до зори,
очаквайки болки и тласъци
да върнат в очите сълзи.

Септември 2009 г.

Квадрати

Обгърнати във залеза
напускаме деня.
Не вярваме във утрото
и тънем в самота.

Оплакваме мечтите си,
държим в ръце глава.
Не смеем да подскочим,
сковани от глада.

Хладно е в душите ни,
изгубени в града.
Сред блокове и улици
непомнещи следа.

Оплакваме мечтите си,
размити в алчността.
Не смеем да сме хора
в обществото на плътта.

Окованите ни погледи,
подути от прахта,
лутат се безпомощно
в бетонната мъгла.

Май 2010 г.